

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Æyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste April 1901.

50de Aargang.

Tale af Eldste Andreas Peterson,

afholdt i København den 27. Januar 1901.

(Fortsat fra Side 87.)

I hvorvel end aandeligt Mørke har skjult Jorden og Dunkelhed Folke i mange og lange Tidsalder, siden Kristus og hans Apostle vandrede paa Jorden, og Menneskene i Allmindelighed have været enige om, at Inspirationens Røst og hellige Engles Betjening for længe siden er op hört, saa har der alligevel været nogle, som have set hen til den Tid, da religiøs Strid skulde ophøre formedelst det sande Evangeliums Forkynelse til Jordens Indvænere.

Joseph Smith, en Ængling mellem 14 og 15 Åar, var en af dem, som søgte efter Lys og Kundskab, og medens han en Dag læste i det nye Testamente, kom han til følgende Skrifsted: „Men dersom nogen flettes Bisdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han bede i Troen, Entet twivlende; thi den, som twivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Bejret. Ikke tænker det Menneske, at han skal faa noget af Herren.“ (Jak. 1, 5—7.) Dette Øøfste var en sand Kilde af Trøst og Tilsredsstillelse for Ænglingsens hele Sjæl, fordi det var et bestemt Øøfste om Øpfyldelse af det, han saa inderligt søgte efter. Han troede Vidnesbyrdet samtid viiste sin Tro i sin Gerning, idet han tidlig paa Vaaren i 1820 og tidlig om Morgenens en klar og skøn Dag begav sig til en

Skov i Nærheden af sin Faders Hus for at bede til Gud. Her saa han sig omkring, for at ingen skulle forstyrre hans Bon og Paakaldelse. Skuende op mod det Høje saa han over sig den klare og skønne Himmel; Træerne omkring ham knoppedes og udsprang til Løv, og uden Twibl var der adskillige fugle i Træernes Toppe, der sang deres yndige Sange, ej alene for en ny Dags Ankomst, men ogsaa for den Frihed, de nøde i Guds frie Natur. Omgivet af saadanne Forhold, hvor alt aandede Liv og Inspiration, bøjede han tillidsfuldt sine Hænder for ham, som har Magten baade i Himlen og paa Jordens, om hvilken Jakob siger, at han „giver alle gerne og bebrejder ikke“. Josephs Ønske og Begær ved denne Lejlighed opfyldtes, paa en vidunderlig Maade; fra det Høje udstraalede der et Lys, hvis Glans og Klarhed overgik Solens, og som gradvis daledede ned, indtil det helt indhyllede ham. Da Lyset saaledes hvilede paa ham, saa han to Væsener, hvis Glans og Hellighed overgik al Bestrielse.

Den Ene af dem tiltalte ham, idet han nævnedes hans Navn og sagde, pegende paa den Aanden: „Denne er min elskelige Søn, hører ham!“ Det var i Sandhed en Glædesdag for Joseph, thi han blev ved denne Lejlighed overthydet om, at Gud var den samme, som han var i Noe og Pauli Dage. Som Svar paa sin Bon blev han underrettet om, hvad han skulle gøre, hvilket var, at Herren vilde i sin egen behagelige Tid overdrage ham, som han senere gjorde, at forlynde Jesu Kristi Evangelium i dets oprindelige Renhed, hvilket er en sand og levende Tro paa Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus; Omvendelse fra alt, som er stridende mod Guds hellige Bud og Befalinger; Begravelvens Daab til Syndernes Forladelse samt Meddelelse af den Hellig-Aland ved Haands-Paalæggelse af en af Herren bemyndiget Ejener, og siden at vandre fremad paa Livets snævre Sti i Renhed og Retfærdighed indtil Tidens Ende, som formedelst Faderens milde Maade og Barmhjertighed samt Kristi forsonende Blod vil bringe dem i Samfund med alle, som skulle saa Del i den første Opstandelse. „Selig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham tusind Aar.“ (Lab. 20, 6.) Dette er den Hellighed, som Paulus ligner ved Solens Glans.

Hvorledes vil det gaa med de mange Millioner Mennesker, som aldrig have hørt Sandheden blive forkyndt; hvorledes bliver deres Tilstand i Evigheden? De ere i Herrens Haand, og han er retfærdig, hvorfor han ogsaa vil tildele dem Bon for alt det Gode, de have udført her i Livet, samt dømme dem i Overensstemmelse med det Lys og den Kundskab, de havde Lejlighed at erhverve sig, medens de vare her paa Jordens. Men saa findes der dem, som have hørt Jesu Kristi Evangelium blive forkyndt af Herrens ydmige Ejener, og som have

forsøkstet det. Hvad venter der dem, efter at deres jordiske Vane er endt? Svaret paa dette Spørgsmaal kan læses i Gaias 24, 21—22; her gives der Oplysning angaaende deres Forhold efter Døden: „Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de Højes Hær i det Høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles til Hoben, som Fanger samles til en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte.“ Dette bliver i Lighed med Straffen, som fulgte Forkastelsen af Noahs Bidnesbyrd; thi det vil blive mindst et Tusind Aar, at de skulle forblive fængslede, fordi de hørte, men forstod Evangeliet, hvorfør de komme til at lide under den Magt, som de valgte at adlyde og tjene, medens de varer her i Livet. Da fuldbyrdes Kristens Ord, som siger, at „der skal være Graad og Tænders Gnidsel“ samt Sorg, Jammer og Glendighed, fordi de forstod Guds Ord, som vare dem tilbudte i Maadens Tid. Abenbareren Johannes sagde om dem, som formedelst Ulydhed havde lidt Straf i et Tusind Aar: „Men de andre Døde blev ikke levende igen, indtil de tusinde Aar fuldendtes“. Hvem ere disse andre Døde? Det er dem, som vare uværdige til at deltage i den første Opstandelse, om hvilke Abenbareren giver et hærligere slaaende Bidnesbyrd: „Og Havet afgav de døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de blev dømte, hver efter sine Gerninger.“

Som et mere udførligt Bidnesbyrd om Sandheden af disse mine ydmige Refleksjoner over Menneskenes nærværende og tilkommende Liv, samt Koncentrering af Dele af den hellige Skrift kan anføres følgende Abenbaring, givet til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16. Februar 1832: „Og vi berette videre; thi vi saa og hørte, og dette er Kristi Evangeliums Bidnesbyrd angaaende dem, der komme frem i de Ketsærdiges Opstandelse: „Disse ere de, der annammede Jesu Bidnesbyrd, troede paa hans Navn, blev døbte i Lighed med hans Begravelse, blev begravede i Vandet i hans Navn, og det ifølge den Besafning, som han har givet, at, naar de holdt Besafningen, skulle de vorde toede og rensede fra alle deres Synder og annamme den Hellig-Aland ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til den Magt, og hvilke sejre ved Tro og blive beseglede ved Forjættelsens Hellig-Aland, som Faderen udgyder over alle dem, der ere retskafne og sandbnu. Disse ere de, der ere den Førstefødtes Menighed; disse ere de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting, disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Hærlighed; og ere den Allerhøjestes Præster, efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Enoks Orden, hvilken var efter den enbaarne Sons Orden, hvorfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Sønner; derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det Nærværende eller det Tilkommende; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds,

og de skulle sejre over alle Ting. Derfor, Ingen rose sig af Mennesker, men hellere rose sig af Gud, som skal lægge alle Hjender under sine Fødder. Disse skulle bo hos Gud og Kristus evindelig. Disse ere de, som han skal bringe ned sig, naar han kommer i Himlens Størst for at regere paa Jordens over sit Folk. Disse ere de, der skulle have Del i den første Opstandelse. Disse ere de, der opstaa i de Retsfærdiges Opstandelse. Disse ere de, der ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, det himmelske Sted, det helligste af alle. Disse ere de, der ere komne til Englenes store Mangfoldighed, til Enoks og den Førstefødtes Forsamling og Menighed. Disse ere de, hvis Navne ere skrevne i Himlen, hvor Gud og Kristus ere alles Dommer. Disse ere retfærdige Mennesker, gjorte fuldkomne formedelst Jesum, den nye Bagts Midler, der udvirkede den fuldkomne Forsoning ved Udglydelsen af sit eget Blod. Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale (himmelske), hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af alle, paa hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Billed, som skrevet er.

Og atter, vi saa den terrestriale Verden og se: Disse ere de, som ere af det Terrestriale, hvis Herlighed er forskellig fra den Førstefødtes Menighed, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse ere de, der ere døde uden Lov, og ligeledes ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kødet, som ikke annammede Jesu Bidnesbyrd i Kødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed. Disse annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde. Disse ere de, der annamme af Sønnens Nærvoerelse, men ikke af Faderens Fylde, derfor ere de terrestriale Legemer og ere forskellige i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens. Disse ere de, der ikke ere tapre i Jesu Bidnesbyrd, hvorfor de ikke erholté Kronen over Guds Rige. Og nu, dette er Enden paa Synet, som vi saa om det terrestriale Rige, som Herren befalede os at skrive, medens vi endnu vare i Aanden.

Og atter, vi saa de Telestiales Herlighed, hvilken Herlighed er den mindre, ligesom Stjernernes Glans er forskellig fra Maanens Glans paa Firmamentet. Disse ere de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ej heller Jesu Bidnesbyrd. Disse ere de, som ikke fornægte den Hellig-Aland. Disse ere de, der ere nedstyrtede til Helvede. Disse ere de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelens Magt førend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk. Disse ere de, som ikke annamme af hans Fylde i den evige Verden, men af den Hellig-Aland ved de Terrestriales Tjeneste, og de Terrestriale ved de Celestiales Tjeneste. Og ligeledes annamme de Telestiale det ved

Engles Tjeneste, som bestikkes til at tjene dem, eller som bestikkes til at være tjenende Mander for dem; thi de skulle arve Salighed. Og saaledes saa vi i det himmelske Syn de Telestiales Herlighed, hvilken i alle Ting overgaar al Forstand, og intet Menneske kender det, uden hvem Gud haraabenharet det. Og saaledes saa vi de Terrestriales Herlighed, hvilken i alle Ting overgaar de Telestiales i Herlighed, Myndighed, Magt og Herredømme. Ligeledes saa vi de Celestiales Herlighed, hvilken overgaar Alt, hvor Gud, Faderen, regerer paa sin Trone evindeligen, for hvis Trone alle Ting bøje sig i ydmyg Ærbødighed og give ham æren til evig Tid. De, der bo hos ham, ere den Første-fødtes Menighed, de se Ansigt til Ansigt, kende, ligesom de ere kendte, og annamme af hans Fylde og af hans Maade, og han gør dem lige i Myndighed, i Magt og Herredømme. Og de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glans er een. Og de Terrestriales Herlighed er een, ligesom Maanens Glans er een. Og de Telestiales Herlighed er een ligesom Stjernernes Glans; thi ligesom en Stjerne er forskellig fra en anden i Glans, saaledes er den ene forskellig fra den Anden i Herlighed i den celestiale Verden; thi disse ere de, som sige, de ere Pauli, Apollos eller Kephæ. Disse ere de, der sige, at Nogle tilhøre den Ene og Andre den Anden; at nogle ere Kristi, andre Jøhannes, nogle Mojs, nogle Elie, nogle Esaie, nogle Isaie og nogle Enoks, men annammede ikke Evangeliet, ej heller Jesu Vidnesbyrd, ej heller Profeterne, ej heller den evige Bagt. Endeligen, de ere alle dem, der ikke vilde indsamles med de Hellige og tages op til den Første-fødtes Menighed og annammes ind i Skyen. Disse ere de, der ere Løgnere, Troldkarle, Størlevnere, Horkarle og de, der elste og øve Løgn. Disse ere de, der lide under Guds Brede paa Jordens. Disse ere de, der lide den evige Ilds Hævn. Disse ere de, der blive nedkastede til Helvede og lide den almægtige Guds Brede indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle sine Fjender under sine Fodder og fuldendt sin Gerning, naar han overantvorder Faderen Riget ubesmittet, sigende: Jeg har sejret og traadt Persekaret alene, den almægtige Guds grumme Bredes Persekær. Da skal han blive kronet med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Trone og regere evindeligen. Men se, vi saa den celestiale Verdens Herlighed og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne, paa himlen eller Sandet ved Havet og hørte Herrens Røst sigende: Alle disse skulle bøje Knæ, og hver Tunge skal bekende ham, som sidder paa Tronen i al Evighed; thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger, sit eget Herredømme i de Boliger, der ere beredte, og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen. (Bagtens Bog 76, 50—112.)

De i denne Aftenstund fra den hellige Skrift anførte Citater samt

anstillede Betragtninger over Livet, Døden og Opstandelsen bevise at Gud er naadig, men ogsaa retsfærdig, thi enhver skal faa Løn, eftersom han har handlet. De, som leve i Overensstemmelse med den celestiale Lov, skulle erholde en celestial Herlighed, medens de, som blot leve efter den terrestriale Lov, faa en terrestrial Herlighed, og de, som leve efter den telestiale Lov, faa en celestial Herlighed. Nogle som Solens Glans og Herlighed, andre som Maanens og efter andre som Stjerner-nes, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, som Apostelen siger, saa skal de Dødes Opstandelse blive.

Maatte enhver af os leve saaledes, at vi kunne opnaa den celestiale Herlighed, hvilken er som Solens Glans. Verdens Frelser har vist Bejen for os at vandre paa, og om vi følge den, skulle vi, efter at have fuldendt Løbet og bevaret Troen, gaa bag Sløret og faa Tilladelse at indtræde i de Saliges Boliger, hvor vi formedelst Lydhed til den celestiale Lov, skulle ophøjes paa Troner og annamme Kroner, som aldrig skulle forgaa, samt regere som Konger og Præster med Gud og Lammet paa den ny og rensede Jord, først i tusind Aar og siden i al Evighed, hvilket maatte Gud forlene os alle for Kristi Skyld. Amen.

Dr. Karl G. Maeser død.

Al. 2.40 den 16. Februar døde en af Utahs mest elskede og høj-agtede Mænd, Dr. Karl G. Maeser, uden foregaaende Sygdom. Han hensov saa rolig og stille, at hans Hustru ikke opdagede, at han var død, førend nogle Minutter vare forløbne. Han blev født i Meissen i Sachsen, Tyskland, den 16. Februar 1828. Hans Fader var en Artist ved Dresdens berømte Porcelænsfabrik og var saaledes i Stand til at give ham en god Opdragelse. Dr. Maeser graduerede i 1848 fra Dresdens Normalskole og var en Tid Skolelærer i en af Dresdens Almueskoler, men formedelst hans store Dygtighed blev han ansat som Overlærer ved Budig Institut. Det var, medens han indehavede denne Plads, at han blev bekendt med følgende tre Mormon-Missionærer: Afdøde Apostel Franklin D. Richards; William Budge, nu Præsident over Bear Lake Stav, samt Eldste William Kimball. Det var i 1855, og om Aftenen den 14. Oktober samme Aar blev han døbt i Elben af Apostel Franklin D. Richards. Han var den første, som i Sachsen blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Efter at han var blevet døbt, gifte de alle sammen til Dr. Maesers Hjem. Paa Bejen dertil talte Dr. Maeser og Apostel Richards med hinanden med Eldste Budge som Tolk, thi Apostel Richards forstod den Gang ikke Tysk og Dr. Maeser ikke Engelsk. De havde ikke talt mange Ord, før Apostel Richards sagde

til Eldste Budge: „Broder Budge, De behøver ikke at oversætte mere, thi Broder Maeser og jeg forstaar hinanden meget godt.“ Dette var ogsaa Tilfældet, uagtet den ene talte Tysk og den anden Engelsk. Dr. Maeser sagde mange Åar derefter, at han havde bedet til Gud om at give ham et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, og et stærkere Vidnesbyrd end det ovennævnte kunde han næppe have modtaget.

Da han var blevet Mormon, opgav han sin Plads ved Budig Institut og rejste i Forening med sin Hustru til London, hvor han virkede blandt den tysktalende Befolknings og oprettede en Gren af Kirken. Han emigrerede derfra til Amerika, men da han kom til Philadelphia, blev han af Angus M. Cannon, som den Gang var Præsident over Missionen dersteds, beskifket til at arbejde som Missionær.

I 1860 emigrerede han til Zion og virkede som Skolelærer, først i 15. og siden i 20. Ward. I 1864 blev han ansat som Organist for Tabernakelforet samt blev antaget som Privatlærer for Præsident Brigham Youngs Børn. I 1867 blev han sendt tilbage til Tyskland for at præsidere over Missionen dersteds, og medens han var der, begyndte han Udgivelsen af „Der Stern“, som har været og er til stor Velsgenelse for de Hellige i Tyskland og Schweitz.

I 1867 blev han af Præsident Brigham Young kaldet til at gaa til Provo og oprette Brigham Youngs Akademi. Hvor godt han opfyldte dette vanskelige Hverv, behøve vi ikke at sige noget om, thi nævnte Skole staar i Dag som et levende Monument for hans Dygtighed og er en af de bedste i Staten.

Hans Arbejde for Søndags-skolerne i Kirken har været af den Be-staffenhed, at der næppe findes et Barn i Utah, som ikke højagtede og elskede denne ødle Mand.

Begravelsen fandt Sted i Tirsdags Estermiddag fra Tabernaklet, og og omtrent tre Tusind Mennesker vare til tilstede. Dalerne vare: Præsident William Budge, Dr. J. M. Tanner, Dr. James E. Talmage, Præsident Brimhall, Apostel Heber J. Grant, Apostel Reed Smoot, Apostel Anthon H. Lund og Præsident Geo. Q. Cannon.

Alle Eleverne, omtrent 450, samt deres Lærere fra Brigham Youngs Akademi i Provo, foruden 300 Besøgende fra nævnte By, vare tilstede. Ligeledes alle Eleverne og Lærerne ved de Sidste-Dages Helliges Skole i Salt Lake City.

Broder Maesers Minde vil aldrig do iblandt de Sidste-Dages Hellige. Han var en af Jordens ødlestes Mænd. Fred være med hans Stov!

Den 1ste April 1901.

Kristelig Enhed.

»Presbyterian Banner«, et „kristeligt“ Blad, udgivet i Pittsburgh, F. S., iagttager med Bedrøvelse, at „Kirken“ — hvorved der menes Verdens religiøse Sekter — endnu ikke er „ganske kristelig i Enhed“. Den er i en delt Tilstand, „alle dens Grene ere mer eller mindre modstridende“, og det indrømmer, at det er en af dens mest fremragende Skiftekser, betragtet fra et verdsligt Standpunkt. Dette er en øjensynlig Sandhed. Og fra denne Sandhømmelse er der kun et Trin til Erkendelsen af Sandheden af den Abenharing, der blev given til den unge Profet Joseph Smith angaaende Nutidens Kirke-Samfund. Thi hvis de ikke ere „ganske kristelige“, ere de aldeles ikke „kristelige“, eftersom der ikke kan være noget Kompromis mellem Kristendommen og Verden. Enten det En — eller det Andet er et af Grundprincipperne i Guds Rige. Hvad der ikke er fuldkommen sandt er Bildfarelse, og hvad der ikke er fuldkommen kristeligt er en Afsigelse fra Jesu Kristi Evangelium.

Det kan ikke med stor Bestemthed erklæres, at den nuværende Afsplittelses-Aland er en Følge af Frafaldet. De forskellige methodistiske Sekter udvise, skønt de næsten ere ens i deres Lære, ikke noget Tegn til Forening i deres Bestrebelsler; ej heller Presbryterianernes forskellige Afdelinger. Baptister og „Disciple“ stride ligesaa haardt imod hverandre som mod Synden, ja, endog Universalisterne og Unitarierne udvise siden eller ingen Tilbøjelighed til Forening. En sletterist Aland har fortængt Enheden, hvilken Frelseren sagde skulde være et stedse varende Karaktertræk hos hans Tilhængere.

Ej heller er dette Alt. Sekter tiltage i saa høj Grad som nogensinde.

Vi have nu to Frelsens-Hære og nogle andre Samfund med miltære Navne. Vi have to eller flere Afdelinger af kristelig Videnskab. Vi have Dowieiter og Koreshanere, og til disse nye Fremtoninger maa vi ikke forglemme at omtale de Gamle, som ere indførte under Navn af Teosofi eller Buddhasisme, Djævle-Tilbedelse o. a. l. Det er ikke til at undres over, at en Forretningsmand som afdøde „Phil“ Armour ved at betragte denne Forvirring følte til at irtettesætte en vis Præst, om hvilken Dr. Gunsaulus fortæller saaledes i Review of Reviews: Millionæren var ude at rejse, og medens han opholdt sig i en lille By, hvor to Veje krydsede hinanden i rette Vinkler, iagttog han, at der paa

de fire Hjørner stod fire protestantiske Kirker, som hver især repræsenterede en Sekt. En oversnakkesalig Broder, som viste sig at være en af de fire forsultne Præster i den struglende By, præsenterede sig og sagde: „Jeg er stolt af at have Lejlighed til at trykke den Mands Haand, som ikke kan bringes i Knibe.“ Hr. Armour svarede: „Jeg tror ikke, at noget Kneb hverken i Hvede eller Flæs kan maale sig med den Maade, hvorpaa I fire Præster prøve paa at udfyldte denne Byes fire Hjørner. Hvor stor er Gælden paa alle disse Kirker. De sige, at et Tusind Dollars ville frigøre dem? Belan da, jeg vil forcere eder dette Beløb, hvis tre af eder ville astræde og disse Kirker ville forenes.“ De ansøgte aldrig om Pengene, og Hr. Armour sagde nogen Tid efter: „Jeg tror ikke, de kunne enes om Daaben. Jeg fortalte Missions-Folket, da de ønskede at vide, hvilken Sekt vi burde vælge til at arbejde der, at jeg ønskede, Religionen skulle være uselkterisk og uden Humbug, og hvad mine Følelser angaa, gør det intet til Sagen, om de Omvendte ere døbte i et Suppefad, en Baske-Balje eller Chikago-Floden.

Hvilket andet Indtryk vil selkerisk Klammeri og Spidsfindighed frembringe paa det praktiske Sind? Foragt for Religion er den naturlige Følge.

Men det mest praktiske Spørgsmaal i Forbindelse hermed er: Hvorledes kan Enhed blive oprettet og bevaret? Vore religiøse Venner fortælle os, at der maa være og er en aandelig Forening, men dette er kun en Beroligelse til den oprorte Samvittighed. Der er Enhed i Universet, fordi de forskellige Verdener bevæge sig omkring et fælles Midtpunkt, og de blive opholdte med Lys og Barne fra en fælles Kilde. Der er Enhed i Familien i samme Grad som de forskellige Medlemmer adlyde Familiens Hoved. Et Land er forenet, saa længe dets Borgere opholde den fælles Regering og indrette deres Liv efter fælles Love. Der er Enhed i en Armee, saa længe de forskellige Afdelinger virke efter den fælles Plan, hvor enhver udfører sin Del og lyder sin egen Befalingsmand, men alle ere den højeste Myndighed undergivne.

Og saaledes er det ogsaa i Kirken. Naar alle dens Medlemmer og Grene anerkende Kristus som Hovedet, hans Ord som den højeste Lov og hans Ejendom som hans bemyndigede Repræsentanter, vil der være Enhed. Men Kristendommen gør ikke dette. Der er ligesaa mange Ledere, som der er Sætter, og ligesaa mange særegne Fortolkninger af Guds Ord. Hvad vilde blive en Armees Skæbne i Krigen, hvis hver Soldat fulgte sin egen selvvalgte Leder, og enhver Officer konstruerede sin Foresattes Befaling paa sin egen Maade? Hvad vilde selve Universet blive til, hvis hver Planet og Drabant udrev sig fra det almindelige System og udførte sit eget Lov igennem Rummet?

Kristus bad inderligen, førend han besteg Korset, at hans Disciple maatte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen, og denne Bon vil blive hørt, naar de, som gøre Krav paa at tro ham, ville bøje sig ydmygt for ham og anerkende hans Fuldmagt, hvad enten den repræsenteres ved hans Ord eller ved hans hellige Præstedømme. Dette er den eneste Vej til Kristelig Enhed!

Millennial Star.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Missionærer med Tilladelse til at rejse til deres Køre Hjem: Ove Oberg fra Skaane Konference og Carl G. Søderlund fra Stockholms Konference.

Forslyttelse. Carl Larsson fra Göteborg til Skaane Konference.

Udforskninger i Palæstina.

Theodor J. Wright, Sekretær for Palæstinias Udforsknings-Fond, beretter, at Udforskning-Arbejdet i Jordan-Dalen og det døde Havs Omegn strider fremad med tilfredsstillende Resultater. Pastor Putnam Cadby, en Amerikaner, har bragt en lille Baad op ad Arnon-Floden, som en Gang var Grønse-Skellet imellem Moabitternes og Rubenitternes Land, og han giver en Beskrivelse af dens Vandfald. En anden Amerikaner, Professor Robinson, har undersøgt Petra og fundet et stort Alster, udhugget i den faste Klippe, med Trappetrin, Kar og en Mængde Offer-Redskaber. En tredje Amerikaner, Doktor J. J. Bliss, har afdekket Tomten af den gamle Stad, Sandahannah, hvor han iblandt andre Ting fandt omrent et halvt Hundrede Stene, hvorfra nogle vare beskrevne med hebraiske og andre med græske Bogstaver, og som antages at have været brugte til at skrive paa.

Forbedringer blive gjorte i Nærheden af Salomons Vandbeholdere, hvorved dette af Naturen saa yndefulde Sted vil blive genoprettet til, hvad det antages at have været paa den Tid, da Højsangens Kongelige Forsatter skrev disse Linjer: „Thi se, Vinteren er forbiganen; Regnen er fremfarende og er bortgangen. Blomsterne ere sete i Landet, Sangens Tid er kommen an, og Turtelduernes Rost er hørt i vort Land. Figen-træet har skudt sine smaa Figen, og Vin-Træerne, ja de smaa Druer giver Lugt.“

Man har ogsaa paatænkt Udforskninger omkring det døde Hav, hvor man antager, at store Petroleums- og Kobber-Vejer ville blive fundne. Grunden til, at man antager, at der er Overslodighed af dette Metal i Omegnen, ligger i den Tro, at Kobber-Pillerne i Salomons Tempel

sandhynligvis være dannede i Jordan-Dalen. Men der er mange Bansfæligheder forbundne med disse Undersøgelser. Sultanen af Tyrkiet gør Krav paa Dalen og Floden som sin private Ejendom, og han vil ikke tillade nogen at besejle Floden eller at undersøge Landet.

Bestræbelserne for at fremme dette Arbejde have ikke des mindre været fulde af Resultater. Der hersker Twivl angaaende det praktiske i at genoprette Palæstina i sin tidligere Skikkelse, grundet paa Landets til-syneladende Fattigdom, naar det sammenlignes med Verdens Riglande. Men hvilke Hjælpefilder der mulig ere skalte i det døde Havs vidunderlige Omegn er naturligvis ukendt for alle. Skulde det imidlertid vise sig, at der som Tillæg til Agerdyrknings-Mulighederne findes Skatte af Guld og Sølv, Kobber og Jern, Kul og Petroleum, Svovl, Assalt, Salt o. s. v., vilde Landets Kolonisation ses i et andet Lys. Under den nuværende konservative Regering kan der kun gøres ringe Fremsgang med at afdække de skalte Hjælpefilder, men naar en Gang deres skalte Tilværelse bliver bekendt, vil der findes Midler til at bringe dem for Lyset. Udforsnings-Selskabets Arbejde er af særlig Interesse.

Millennial Star.

Civilisationens Vugge.

Opdagelser, som de Oldkyndige have gjort i de forløbne Aar i Egypten, Assyrien og paa andre Steder, hvorved gamle Civilisations-Levninger ere opgravede, lade formode Muligheden af, at Amerikas forhistoriske Kultur bliver bekendt for Videnskaben, naar som helst videnskabelig Undersøgelse bliver ledet systematisk i den Retning. Og hvilken underfuld Historie vil der da ikke blive aabenbaret til Menneskene „ud af Støvet“.

Ifølge Augustus le Plongeon, som i Aarevis har studeret Ruinerne i Yukatan, og udtydet mange af Oldtids-Indskrifterne, der fandtes i dette Land, er kommen til den Slutning, at Menneskeslægtens Vugge burde eftersøges paa den vestlige Halv-Eagle. Han tror, at Civilisationen udgik fra dette Fastland mod Vest til Indien og Egypten samtid mod Øst til Middelhavets Kyster og Egypten. Dette, tror han, er Aarsagen til det Faktum, at der ingen barbarisk Tids-Periode er funden, ud af hvilken den øgyptiske Civilisation er fremkommen. Civilisationen har været forflyttet til den Del af Kloden, paa samme Maade som den europæiske Civilisation i Nutiden flyttes til Amerika. Han finder Beviser for denne Slutning i Egyptens Oldtids-Bygningeskunst, i dets Filosofi og Teologi og i selve Sproget og Bogstaverne. Han siger, at han har fulgt Maya-Indianerne paa deres Rejser fra deres Hjem i Vestens Lande, over det stille Hav, langs med Kysterne af det indiske

Hav, til den øverste Ende af den persiske Bugt, fra den opad Eufrat. • Floden, langs hvilken de opførte Byer, som i Tidens Løb voksede op til vigtige Stæder, lig Babylon og andre. Han har opdaget Historien om en amerikansk Prinsesse, som med sit Følge gik over Atlanterhavet, bosatte sig i Egypten og bragte Sæder og Skilke, Sagn, Religion, Kunster og Videnskaber med sig fra sit Fædreland. Og alt dette skete langt tilbage i en Tid, om hvilken Bidenskaben i Almindelighed antager, at der da ikke fandtes nogen Civilisation paa Jorden.

Plongeon er sikkertlig en god Autoritet paa dette Omraade, og hvis hans Slutninger blive antagne for gyldige, at der virkelig var Bindelse mellem den gamle og den ny Verden, længe før Kristoffer Columbus opdagede Amerika, da er en af Indvendingerne imod Mormons Bog's Troværdighed overvunden, den nemlig, at Søfarten i Oldtiden ikke var saa udviklet, at Kolonister kunde udvandre fra den gamle Verden til Amerika paa de Tider, der ere omtalte i denne hellige Optegnelse. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at arkæologisk Undersøgelse paa den vestlige Halv-Ærkle vilde bringe Lys over den historiske Del af Mormons Bog, ligesom lignende Undersøgelser i den gamle Verden have opklaret mange Dunkelheder, som Bibelen en Gang fremviste.

Deseret News.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 95.)

Vor Fader ønsker ikke nogen ufrivillig Erbædighed eller uvillig Pris. Tilbedelses-Formalisme er kun antagelig, naar den er forenet med kyndig Hengivelse, og er kun nyttig som en Hjælp til aandelig Hengivenhed, der leder til Samfund med Guddommen. Den udtalte Bon er kun en tom Lyd, hvis den er mindre end et Register for Indholdet af Sjælens retfærdige Ønsker. Bonner, opsendte til Raadens Trone, maa bære Erligheds Præg, hvis de skulle naa deres høje Maal. Den mest antagelige Tilbedelses-Maade er den, der hviler paa den uforbeholdte Lydhed mod Guds Love, saa godt som Tilbederen forstaar det.

Religious Intolerance.

Det er Kirkens Mening, at Retten til at tilbede efter Ens Samvittigheds Bydende er skænket Menneskene af en Myndighed, som er højere end nogen jordisk, og at som Følge deraf ingen verdslig Magt har nogen Ret til at indblænde sig i dens Udvælelse. De Sidste-Dages Hellige antage den inspirerede Lovs konstitutionelle Bestemmelser, hvorved Religions-Frihed i den amerikanske Nation gør Krav paa at være be-

skyttet, at „en Lov maa aldrig blive givet angaaende Oprettelsen af nogen Religion eller noget Forbud imod dens fri Uddøvelse“ (se forenede Staters Grundlov), og de tro med Bisched, at ved Øplysningens Udbredelse over hele Verden ville alle Nationer antage lignende Bestemmelser. Intolerance har været sand Fremgangs største Hindring i alle Tidsalder, stønt Nationer samtidig med, at de under den mørke Kaaabe af forvendt Nidkærhed for Religionen, roste sig af deres Civilisation og fordroede at blive anerkendte som Kristi Evangeliums Ejendomme, har bestenket Verdens-Historien med saadanne vanhellige Beretninger om Forfølgelse, der kunde faa selve Himlen til at udgyde Taarer. Æ denne Henseende burde den saakaldte Kristenhed bøje Hovedet af Skam endog saa for Optegnelserne af hedenst Toleration. Medens Rom hovmodig, men ikke des mindre virkelig, indtog en Stilling som Verdens Herkerinde, tilstod hun sine overvundne Undersætter Retten til fri Gudsdyrkelse og fordroede kun, at de afholdt sig fra at forurolige hverandre i Uddøvelsen af denne Frihed.

Men saa snart Jesu Kristi Evangelium var oprettet paa Jordens, begyndte dets andegegtige Tilhængere og dets mere fordringsfulde, men mindre oprigtige Gudsfrægtige af sildigere Dage straks at anse sig som saa hellige og rene, at de betragtede alle, som ikke kendte sig til deres Tro, for uværdige til al Anseelse. Ja, endog saa længe før Kærlighedens Løres Komme, ansaa Israel, som kendte den guddommelige Pagts Begyndelse, under hvilken de havde haft stor Fremgang, sig sitre paa en ophøjet Stilling iblandt Nationerne og ansaa alle, der ikke vare af den udvalgte Sæd for uværdige til Anseelse. Paa sin Mission iblandt Jøderne saa Kristus med Medlidenhed og Sorg Tidens aandelige og intellektuelle Slaveri og forkhyndte dem det frelsende Ord: „Sandheden skal frigøre eder.“ Derfor blev Pagtens selvretfærdige Børn vrede og gav det prælende Svar: „Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes figer du da: „J jeg skulle vorde fri“?“ Da bebrejdede Mesteren dem deres Skinhellighed: „Jeg ved, at jeg ere Abrahams Sæd; men jeg søger at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos eder.“ (Joh. 8, 32—45.)

Der er kun lidet Grund til at undres over, at de første Kristne, nidkære for den ny Tro, til hvilken de vare døbte, nylig omvendte fra afgudiske Skifte og hedenst Overtro, ansaa sig som overlegne overfor dem, der endnu vare i Mørke og Uvidenhed. Endog Johannes, som nu er kendt under Navnet „Kærlighedens Apostel, men hvem Kristus i Forening med hans Broder Jakob tillagde Navnet „Boanerges eller Tordens Sønner“, var intollerant og følte sig fornærmet af dem, som ikke fulgte ham; han blev irettesat mere end een Gang af sin Herre. Læg Mørke til dette: Men Johannes svarede og sagde: „Mester, vi saa En, som ikke følger os, at uddrive Djævle i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger os.“

Men Jesus sagde: „Forbyder ham det ikke; thi der er Ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og kan haart derpaa tale ilde om mig, thi hvo, som ikke er imod os, er med os. Thi hvo, som skænker eder med et Bæger Vand i mit Navn, fordi Jø høre Kristus til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.“ (Mark. 9, 38—41.) Og igen, medens de rejste med deres Herre igennem Samaria, blevet Apostlene Jakob og Johannes vrede paa Samaritanerne for den Forfømmelse, de visste Herren; og de bade om Lov til at falde Ild ned fra Himmelten for at fortære de Banstro; men deres hævngerrige Ønsker blevet ufortøvet irettesatte af Herren, som sagde: „Vide Jø ikke, at hvad Aland Jø ere. Thi Menneskens Søn er ikke kommen for at fordærve Menneskers Sjæle, men for at frelse dem.“ (Luk. 9, 51—56.)

Intolerance er ubibelsk.

Bor Frelsers Lære er fuld af Taalmodighed og Kærligheds Aland, endogsaa mod sine Fjender. Han talte, uagtet han ikke billigede Hedeningersnes Skifte i deres Afguderi, Samaritanerne med deres sammenblandede og uortodokse Tilbedelses-Maader, de pragtelstende Sadduccær og de lovbundne Fariseer. Han var uden Hat, selv mod sine Fjender. Hans Formaning var: „Elster eders Fjender, velsigner dem, som eder forbande, gøre dem godt, som eder hade, og beder for dem, som gøre eder Skade og forfolger eder; paa det Jø skulle vorde eders Faders Børn, som er i Himmelten; thi han lader sin Sol opgaa over Ønde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige.“ (Matth. 5, 44—45.)

Jesus befalede de Tolv at hilse ethvert Hus, hvor de bade om Gæstfrihed med deres Velsignelse. Sandt nok, hvis Folkene forkastede dem og deres Grinde, vilde Gengældelse følge; men denne Hjemførgelses-Straf skulle tilbageholdes til Dommedag som en guddommelig Forret. Jø Signelsen om Klinten iblandt Hveden lært Jesus denne samme Lettie om Overbærelse; de ivrige Djenere ønskede øjeblikkelig at oprykke Klinten, men det var dem forbuden, for at de ikke ogsaa skulde oprykke Hveden; og de vare forsikrede, at en Adskillelse skulle finde Sted paa Høstens Dag (se Matth. 13, 24—30.)

Uagtet den herskende Tolerance og Kærligheds-Aland, af hvilken vor Frelser og hans Apostels Lære er gennemtrængt, have dog Folk søgt at retfærdiggøre religiøs Intolerance og Forfølgelse ved Beviser fra Bibelen. Pauli skarpe Ord til Galaterne tillegges en hel anden Mening end Aanden, som tilskyndede dem. Idet han advarede de Hellige imod falske Lærere, sagde han: „Som jeg sagde, saa siger jeg nu igen: Dersom nogen prædiker Evangelium anderledes, end Jø have annammet det, han være en Forbandelse!“ (Gal. 1, 9.) Med en saadan Udtalelse øgte Mænd, hvis selvantagne Bencevnelser som Kristi Medvirkende, hvilke, om den hele Sandhed var undersøgt maaesse prædikter falsk Lære uden

Hensyn til opostoliſke Formaning, at retſærdiggøre deres ſæteriſte Had og ukriftelige Grusomhed og forglemme, at Straſ og Gengældelſe høre Herren til." (5. Møſeb. 32, 35. — Salm. 94, 19. — Rom. 12, 19. — Heb. 10, 30.)

Hensigten med Johannes' Raad til den udvalgte Frue er bleven forvendt, og hans Lære har været brugt som et Tilflugtssted for Forfølgere og Skinhellighed. Idet han advarede hende mod Antikristis Forfyndere, ſom den Gang vare ſlittigt beſtaſtigede med at udſprede deres Rætteri, ſkrev Apoſtlen ſaaledes: „Dersom Nogen kommer til eder og ikke fører denne Lærdom, ham annamer ikke til Huse og byder ham ikke velkommen. Thi hvo, ſom byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger.“ (2. Joh. 10—11.) Bed retmæſsig Udtydning hjemler diſſe Ord ingen Intolerance, Forfølgelse eller Had.

Apoſtelenſ ſande Mening har været fremſat med Klarhed og Kraft af en berømt kriſtelig Forfatter i vore Dage, ſom, efter at have beklaget den „ſnævre Intolerance af en uvidende Dogmatik“, ſiger: Kærlighedens Apoſtel vilde have modtagt det bedſte i hans egen Lære, hvis han med Vilje gav Tilladelſe eller en Tilskyndelſe til rafende Intolerance . . . Dette tilſældige Udtrek i Johannes' forte Epifel kan imidlertid ikke bruges ſom Bevis paa kriſtelig Forvendthed. Hvad Johannes virkelig ſagde og virkelig meente, er ganske forskelligt. Falske Lærere vare almindelige, ſom gjorde Krav paa at være Kriſtne, medens de berøvede Kriſti Natur alt, hvad der gav den Kraft og Virkdomhed til Forløſningen, og dens Bethydning for hans Menneskevordelſe. Diſſe Lærere rejſte ligeſom andre Kriſtne Missionærer fra Stad til Stad, hvor der intet Herberg var, blev de modtagne i de omvendte Kriſtnes Huse. Den kriſtelige Frue, til hvem Johannes ſkriver, er advaret, at hvis hun tilbyder Gæſtſriheds til diſſe farlige Udsendinge, ſom fuldkastede Kriſtendommens centraliserede Sandheder, ſaa udtrykker hun ſin Billigelse af dem, og ved at gøre ſaaledes og byde dem velkommen, deltager hun direkte i deres onde Gerninger. Dette er ſund Menneske-Vorſtand; ej heller er der noget uſærligt deri. Ingen er forpligtet til at fremhjælpe Udtredelsen af en Lære, ſom han anſer for fejlagtig angaaende de mest nødvendige Læresætninger i hans egen Tro. Endnu mindre vilde det have været ret at gøre dette i de Dage, da de kriſtelige Menigheder vare ſmaa og ſvage. Men at forklare det paa den Maade, ſom det praktiſk talt har været fortolket i alle Tidsalderne, — at fordreje det til en Slags Beſaling, at forſtørre de mindre Forſkelligheder af religiøſe Meninger, og at forfølge dem, hvis Meninger ere forskellige fra vore egne, — at danne afgørende Beviſer af vore egne Slutninger om Rætteri, og at ſige ſom Cornelius a Lapide, at dette Vers fordommer og forforbyder al Samtale, al Omgang og al Handel med Rættere, — ville være at forklare Skriften ved en Partigøngers Lys paa Sagen og

aandelig Selvtilsfredshed, og ikke at læse den under Kærlighedens hellige Lys." (Cannon Farrar, the early days of christianity pp. 587—588.)

(Fortsættes.)

Bions Lærers Død.

Haldt Pestalozzis Mantel ned,
Da til et bedre Liv han gif?
Var Maesers Liv, af Midkærhed,
En Gave, han fra Himlen fik?

Hans Livs-Opgaves hele Sag
Mænd at forædle, var forbist,
Med Bisdom virked han hver Dag,
Med Kundskab baade først og sidst.

Hvor han har saaet, hvo høster der?
Og samler ind den rige Sæd;
Den Dødes Navn, erindres kør,
Igennem mange Slægteled.

Men paa et mer' ophøjet Sted
Hans Arbejd' er begyndt paanh;
Vi møde ham i Herlighed
I Tusindaarets Morgengry.

Fra det Engelske af J. J.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Maret portofrit.

Innehold.

Tale af Eldste Andreas Peterson. 97	Udforskninger i Palæstina	106
Dr. Carl G. Maeser død 102	Civilisationens Bugge 107	
Red. Bem.: Kristelig Enhed 104	De Sidste-Dages Helliges Tro ... 108	
Afløsning og Forslyttelse 106	Bions Lærers Død 112	

København, 1901.

Udgivet og forlagt af Andreas Peterson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).